

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 czerwca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) po rozpoznaniu wniosku z dnia 30 maja 2018 r. przyznał G. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 maja 2018 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

/decyzja – k. 19 akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył w dniu 12 lipca 2018 r. ubezpieczony G. B. i wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty od 23 sierpnia 2017 r. tj od dnia złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, że w sierpniu 2017 roku przed upływem przysługującego mi 6-miesięcznego zasiłku chorobowego złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. W związku z powyższym został skierowany w dniu 5 października 2017r. na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, gdzie ustalono brak rokowań odzyskania zdolności do pracy w czasie świadczenia rehabilitacyjnego i orzeczono częściową niezdolność do pracy na okres 2 lata. Jednocześnie pouczone go, że w związku z powyższym orzeczeniem powinienem złożyć wniosek do ZUS o przyznanie renty. Skarżący podniósł, że w październiku 2017r. udał się do Inspektoratu ZUS w B. celem złożenia takiego wniosku. Uzyskał wówczas informacje, że jest zobowiązany dostarczyć świadectwa pracy za cały okres zatrudnienia celem wyliczenia kapitału początkowego i ustalenia wysokości renty. Odwołujący wskazał, że czynność ta była czasochłonna - trwała do maja 2018 roku, bowiem nie posiadał zarchiwizowanych świadectw pracy. W dniu 30 maja udał się do I Oddziału ZUS w Ł. celem złożenia wniosku wraz z niezbędną dokumentacją. W trakcie składania wniosku uzyskał informację, że jego zabiegi były całkowicie zbędne, ponieważ ma już wyliczony kapitał początkowy, a dostarczona przez niego dokumentacja jest zbędna i została mu zwrócona. W trakcie składania wniosku, odrębnie wpisał adnotację o przyznaniu świadczenia od daty złożenia wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego. W dniu 5 lipca otrzymał korespondencją decyzję o przyznaniu renty od dnia 1 maja 2018r. czyli miesiąca, w którym złożył wniosek o przyznanie renty. W związku z powyższym czuje się poszkodowany i wnosi o zmianę zaskarżonej decyzji.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 3 sierpnia 2018 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, iż w dniu 18.08.2017r. G. B. złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 05.10.2017r. uznał wnioskodawcę za osobę częściowo okresowo niezdolną do pracy do 30.11.2019r. i wskazał, że częściowa niezdolność do pracy powstała w czasie zasiłku chorobowego i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS nie wniesiono sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS. W związku z powyższym w dniu 17.10.2017r. wydano decyzję o odmowie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, w której poinformowano wnioskodawcę o możliwości złożenia wniosku o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wniosek o prawo do renty został przez G. B. złożony 30.05.2018r. Stąd też w dniu 25.06.2018r. wydano aktualnie zaskarżoną decyzję o przyznaniu prawa do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.05.2018r., tj. od miesiąca w którym złożono wniosek. Nie ma zatem podstaw do wypłaty świadczenia rentowego za wcześniejszy okres (od 01.08.2017r.), gdyż wniosek o przyznanie świadczenia został złożony dopiero w dniu 30.05.2018r. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że wniosek Pana G. B. zawarty w treści odwołania od decyzji z dnia 25.06.2018r. o przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 08.2017r. został przekazany do wydziału merytorycznego celem wydania w tym zakresie formalnej decyzji - decyzję o odmowie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 23.08.2017r. do 30.04.2018r. wydano w dniu 02.08.2018r.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4-4v./

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony G. B. w dniu 18 sierpnia 2017r. złożył wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

/wniosek o świadczenie rehabilitacyjne 3-4 v. plik I akt ZUS /

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 5 października 2017r. uznał wnioskodawcę za osobę częściowo okresowo niezdolną do pracy do 30 listopada 2019r. i wskazał, że częściowa niezdolność do pracy powstała w czasie zasilku chorobowego i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

/ orzeczenie lekarza orzecznika k. 2-2v. plik I akt ZUS/.

Od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS nie wniesiono sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS.

/bezsporne/

W dniu 17 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał decyzję o odmowie G. B. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, w której poinformowano wnioskodawcę o możliwości złożenia wniosku o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/ decyzja z dnia 17 października 2017r. k. 1- 1v plik I akt ZUS/.

G. B. w dniu 30 maja 2018 złożył wniosek o rentę, w wyniku którego wydano zaskarżoną decyzję z dnia 25 czerwca 2018 r. W treści wniosku wniósł o ustalenie prawa do renty od daty złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne bowiem na komisji lekarskiej lekarz orzecznik ustalił, że nie przysługuje mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, jest niezdolny do pracy i kwalifikuje go do uzyskania renty.

/ wniosek o rentę k. 17 plik II akt ZUS/.

Decyzją z dnia 2 sierpnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił G. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 23.08.2017r. do 30.04.2018r.

/ decyzja z dnia 2 sierpnia 2018r. k. 22 plik II akt ZUS /

Wnioskodawca nie odwołał się od wskazanej decyzji.

/bezsporne/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, iż odwołujący się w niniejszej sprawie nie kwestionuje zaskarżonej decyzji w zakresie wysokości przyznanej renty. Sporny jest jedynie termin początkowy jej przyznania oraz wypłaty i tylko to zagadnienie było przedmiotem oceny sądu. Pozostałe okoliczności były w sprawie niesporne.

W myśl art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Stosownie do treści art. 100 ust. 1 w/w ustawy, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa

Na mocy art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Należy wskazać, że generalną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury lub renty (tj. spełnienia ustawowych warunków zgodnie z art. 100 ust. 1), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie w celu jego przyznania /zob. wyroki SA: w B. z dnia 27 lutego 2013 r., III AUa 902/12, LEX nr 1286470; w Ł. z dnia 15 stycznia 2013 r., III AUa 782/12, LEX nr 1246770/. Reguła powyższa wyklucza możliwość wstecznego wypłacania świadczeń, tj. za okres po nabyciu prawa in abstracto, a przed złożeniem wniosku, co w literaturze przedmiotu uzasadnia się zapobieganiem powstawaniu zjawiska kapitalizacji świadczeń (zob. I. Jędrasik-Jankowska, Prawo..., s. 185; T. Zieliński, Ubezpieczenia..., s. 212). Można więc powiedzieć, że - jakkolwiek same świadczenia z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych nie ulegają przedawnieniu (z wnioskiem można wystąpić w każdym czasie) - przedawnieniu ulega roszczenie o wypłatę tych świadczeń w sytuacji niezgłoszenia wniosku o emeryturę lub rentę po nabyciu in abstracto prawa do nich /zob. wyroki SN z dnia 7 kwietnia 1994 r.: II URN 9/94, OSNAPiUS 1994, nr 3, poz. 48 i II URN 10/94, OSNAPiUS 1994, nr 3, poz. 49; z dnia 20 listopada 2001 r., II UKN 607/00, OSNPUSiSP 2003, nr 16, poz. 188; z dnia 15 listopada 2007 r., I UK 163/07, LEX nr 863931 oraz wyroki SA: w B. z dnia 14 listopada 2001 r., III AUa 568/01, OSA 2002, z. 12, poz. 43; w W. z dnia 17 czerwca 1998 r., III AUa 473/98, LEX nr 34836/.

Przechodząc na grunt niniejszego postępowania należy wskazać, że ubezpieczony bezsprzecznie wniosek o rentę złożył dopiero w dniu 30 maja 2018 r. W związku z tym – prawidłowo - zgodnie z treścią art. 129 ust. w/w ustawy świadczenie zostało mu przyznane od 1 maja 2015 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Bez wpływu na powyższe pozostaje podnoszona przez odwołującego okoliczność, iż na komisji lekarskiej lekarz orzecznik ustalił, że nie przysługuje mu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, jest niezdolny do pracy w związku z tym kwalifikuje go to do uzyskania renty.

Podkreślić należy, iż samo stwierdzenie – częściowej niezdolności do pracy – bo takim legitymuje się wnioskodawca – w toku postępowania o świadczenie przedemerytalne nie odnosi żadnych bezpośrednich skutków w przedmiocie prawa do renty. Tym samym świadczenie, to nie może zostać przyznane od sierpnia 2017 r. jak chce skarżący. Stwierdzenie częściowej niezdolności do pracy samo w sobie nie determinuje prawa do renty. Stanowi jedynie jedną z przesłanek warunkujących prawo do jej przyznania. Niemniej jednak bez woli osoby uprawnionej przejawiającej się złożeniem wniosku o przyznanie prawa do tego świadczenia brak podstaw do rozstrzygnięcia w przedmiocie jego istnienia. Osoba częściowo niezdolna do pracy, z różnych względów może w ogóle nie chcieć otrzymać wskazanego świadczenia. Może też nie spełniać pozostałych przesłanek warunkujących prawo do renty. Tym samym złożenie wskazanego wniosku dla orzekania o prawie do świadczenia ma znaczenie konstytutywne. Taki zaś wniosek fizycznie został złożony przez wnioskodawcę dopiero w dniu 30 maja 2018 r., pomimo że o prawie do jego złożenia został pouczony już w treści decyzji z dnia 17 października 2017r. o odmowie przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Brak więc podstaw do przyznania prawa do renty za okres przed dniem 1 maja 2018 r.

Oceny tej nie zmienia również podnoszona przez ubezpieczonego okoliczność, że z wyłączenie z winy organu rentowego nie złożył tego wniosku w październiku 2017 r., - nie miał takiej możliwości do maja 2018 r. - gdyż wówczas w Inspektoracie w B. uzyskał nieprawidłową informację o konieczności przedłożenia rzekomo brakującej dokumentacji.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, po pierwsze, iż okoliczność ta nie została w toku procesu udowodniona. Po drugie, nawet gdyby przyjąć, że wniosek ten nieformalnie złożono w tym terminie (do czego brak uzasadnionych podstaw) to i tak, z uwagi na treść powoływanego art. 129, nie mogło by to skutkować przyznaniem świadczenia rentowego od sierpnia 2017 r. Po trzecie brak wymaganej dokumentacji nie jest przeszkodą do złożenia wniosku o świadczenie i może być uzupełniany w toku postępowania wszczętego tym wnioskiem. Tym samym twierdzenia wnioskodawcy co do braku możliwości wcześniejszego złożenia wniosku nie mogą zostać zaakceptowane. Wskazać także należy, że wobec faktu, iż wnioskodawca stał się osobą częściowo niezdolną do pracy w okresie pobierania zasiłku chorobowego, już po wyczerpaniu wskazanego okresu z pominięciem wniosku o świadczenie rehabilitacyjne mógł wystąpić o prawo do renty. Wobec tego i wskazywana przez niego data złożenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne nie może być w zakresie okresu za jaki winno zostać przyznane świadczenie rentowe żadnym wiążącym wyznacznikiem. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, iż to jedynie od woli ubezpieczonego zależy od kiedy dochodzić

będzie i jakich należnych mu za okres po nabyciu prawa in abstracto świadczeń. Ubezpieczony formalnie domagał się wypłaty renty dopiero z dniem 30 maja 2018 r.

Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja organu rentowego jest w pełni prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

J.L.